

11 — Преврат

Миластин се закикотао када је открио да наслов у новинама: „Деца на комад“ заправо гласи: „Пелене за децу на комад“. *Како би то било добро*, мислио је док је брисао прашину, *како би било добро да још увек могу да се купе деца...* У време док је ова радња била легална на Теритргу 7, људи су масовно узгајали децу-робове. Само капљица мушкарчевог семена и две капљице женске пљувачке (открило се да пљувачка позитивно делује на моторне и когнитивне способности детета) и генетристичкопедионална машина створила би супер-дете, способно да рмбачи за рачун родитеља-робовласника и до тридесет сати дневно!

Ово нису та времена, сетно се сети Миластин. Живео је у доба феминолигархије, када деца нису смела да се злоупотребљавају. Мајушне руке и прстићи нису држали пијукчиће у рудницима Теритрга 7, планете пребогате златом и сребром. Њихови уздаси и кашљуцања нису испуњавала мрачне зидине планетине утробе.

Мушкарци широм света радили су у две смене – прву половину године радили су једни, док су други били њихови чувари, а другу половину године, или петсто седамнаест дана, улоге су се обртале. Испоставило се као врло функционалан систем, то обртање. Олигофеминискиње су знале да окрену мушкарце једне против других.

Тако, ово је било Миластинових пола године. Муке Рахманове, говорио је често, сећајући се првог краља Теритрга

7, кога су жене збациле с власти, ушклопиле, обријале му бркове и успоставиле своју власт. Муке Рахманове.

Брисао је прашину, повремено ридео, али брисао, брисао и брисао. А онда је усисавао. И још мало ридео.

Када је обрисао храстов сто стар не мање од три века, нашао је да му по мозгу стружу чудновате, безобличне сумње, тек замеци нечега што га је узбуђивало барем колико га је и плашило. Миластин је држао да је препреден и суптилан колико то један отрок може бити, али није журио – сачекао је да му идеја сазри, ту, на сред дневне собе, бљештаво светле просторије са стакленим подовима, плафонима и зидовима.

Лупио је шаком о храстовину и узвикнуо: „Нећу више да служим! Нећу да будем роб! И... нећу *бити* роб!!!“

Али четири ударца електробича по леђима подсетило га је да петсто седамнаест дана у години нема права да каже нећу. Отроци то не говоре. Климају главом, да, плачу и кукају, о да, али једино што смеју да кажу је... најбоље је кад климају. Тихо.

Мисао о преврату, међутим, још увек се мрестила у њему. Презирно је погледао свог чувара, и схватио да му таква мрцина неће дати ни да зуцне, а камоли се сложи са њим око сулуде идеје о преврату. Миластин ће морати добро да промисли.

И зато је до краја године радио насмејан, ведар чак и када осети уједе електробича по бубрезима. Миластин је чекао свој тренутак.

Када је са места отрока доспео до места чувара отрока, осетио је да је куцнуо час.

Био је темељан. Тачно се видело да га је судбина означила да буде вођа. Стрпљиво је регрутовао савезнике. Сво време намењено за вршење нужде проводио је агитујући за своју ствар (једном се опоганио, али заиста није било страшно). „Нашу ствар“, објашњавао је. Била је то ствар свих отрока Теритрга 7, чак и оног грешника Рахмана. У име свих њих, истакао је у једном говору, требало би се побунити против жена. Отићи ће право пред зграду Владе и обзнанити им вољу потлачених, крик уједених, вапај запостављених...

Агитација се исплатила. Миластин је надахнуо скоро сто од двесто отрока-чуvara (остатак је надгледао послове отрока, старајући се да ефикасност не стагнира на овој, ускоро, напредној планети, где су права мушкараца поштована). Њих стотину, са бичевима у рукама, сложено су корачали до Владе.

Велика гвоздена врата падоше као да су од папира, пред овом челичном вољом.

Ако су их феминискиње и посматрале преко камера, нису реаговале. Јер не смеју, сматрао је Миластин. Брзо су се попели до трећег спрата, а онда се нашли испред главних врата главне одаје. Погледали су се и превалили последњи корак. Развалили су врата.

И унутра су затекли њих. Жене. Један отрок се исповраћао.

Миластинова рука стезала је бич, језик репетиран и спреман на експлозију клетви, псовки и ратних поклича.

Али феминистичке менторке пакла биле су везане! Уста су им била прекривена црном лепљивом траком, а руке оковане

и причвршћене за компјутере. Фиксиране тако да не могу да помере главу, буљиле су у екран и радиле као да у централну собу Владе нису упали озлојеђени, ниподаштавани и остало.

Радиле су.

Док су се отроци чешали по потиљку, утрчале су три девојчице и два дечака не старији од пет година. Одмах за њима, ушао је клоун. Имао је окове на рукама и ногама, и... клоун је био жена! Миластин се намрштио на овај приказ и паузирао, док му се запитаност не обликује у мудрост.

„Шта је ово?“, упитао је, гледајући у жене. „Шта радите с том децом?“

„Ко сте ви, чике?“, упита девојчица, дотрчавши до њега.

„Пусти сад...“

„Шта тражите овде? Зашто нисте на послу?“

Миластин дубоко удахну. Вежбао је ово. „Дошли смо да се отарасимо жена, тлачитеља слободе и осталог, и да донесемо слободу! И остало.“

„Тако је, Миластине!!“

„Како да их се отарасите, чико?“, упита један од дечака.

„Тако... да не владају више Теритргом 7. Нећемо да радимо за жене!“ Климнуо је праћен спорадичним аплаузом.

Дечак и девојчица се погледаше. „Па... жене су везане“, објасни дечак. „Не владају више вама. То је готово.“

„Па...“

„Можете да се вратите на посао. Олигофеминискиње више неће говорити вама, чикама, шта да радите.“

Клиња је био драг, посебно када је рекао ‘олигофеминискиње’. „Али...”

„Ваш посао је готов“, рече девојчица. „Победили сте.“

„Овај... да... овај...” Миластин погледа у колеге. Они слегоше раменима.

„Слободно се вратите на посао.“

„Да. Овај... победили смо! Враћамо се на посао!“

Док су одлазили из Владе, отроци су славили свог јунака, Миластина Ослободиоца, јер је збацио женски јарам са мушке грбаче. Био је ово почетак нових дана за све мушкарце Теритрга 7. Ново време.

Чак месецима после догађаја, док је брисао прашину по кући и усисавао, Миластин је осећао полет слободе. Чак и када би добио бичем по леђима, знао би да иза тога не стоји лакирана гвоздена песница. Просто, осетио се као мушкарац.

Optičko sočivo trepće pod Pardonovim sklopljenim kapcima. Snima crno. Nagađa šta je oko njega, gde se uopšte nalazi, pokušava da mrdne šakama na kojima leži. Samo je zagrebao noktima po podu. Iver mu se zabio pod nokat. Drven pod. Informacioni blok se formatira, oblikuje poruku i prenosi na stranu gde se su ga uvezali kao jagnjeći kukureč i kurvinski gurnuli sa Borivojem kroz membranu kraja sveta. *Ovo će biti najvažnija kolumna koju si ikada napisao.* Zapamtio je šta je rekao vođa ekspedicije Tarembuh, cereći se.

„Ja sam podmetnuo palubu...“, odnegde šuška Borivoje, „uplašio sam da ne tresnemo...“

„Palubu? Na brodu smo...?“

„Nisam stigao celu... ‘Santa Marija’ je tako... komplikovana...“

„Drvo je drvo. Znači, nije kraj svemira...“

Informacioni blok počinje da slaže, ali usporava, zaustavlja se. Pardon je zbunjen.

„Nemoj da šalješ... Ja sam napravio palubu... Ne bi trebalo... da bude bilo čega, ovde...“

Pardon se opušta, otvara oči i mrak zamenjuje mrak. Borivoje možda i nije sa njim, glas koji čuje ne mora da bude stvaran. Prelaz preko granice svemira jeste vrhunac njegove karijere.

„Jesi li ti zaustavio emitovanje...?“

„Izgleda da jesam... Izvini...“

„Zašto?“

„Zato što te ometam...“

„Ma, zašto si zaustavio? Treba da javim sve što uočim...“

„Paluba ‘Santa Marije’ se ne važi... Rekao sam ti, već... Važilo bi se ako uočiš da išta na ovoj strani postoji...”

„Pa, dišem...”

„Dišeš vazduh sa palube ‘Santa...’

„Da, sa palube ‘Santa Marije’... A, šta ti dišeš...?”

„Ali, Džonatane, ja sam u čipu na tvom reveru...! Ali, ako želiš...”

„Ne bi mi smetalo, ovde... Ako možeš da poneseš malo svetla...”

„Ne, ne pominji *svetlo*...” Borivojev glas je uzrujan toliko da se preko usana oseća pritisak dlana. *Borivojev?* pita se Pardon. „*Svetlo* je okidač i da je ovde bilo ‘Zrno’... ne bismo mogli da zaustavimo...”

Dlan se neodlučno povlači. Pardon hvata za doručje, pruža drugu ruku uz rukav košulje, sve do okovratnika, otkopčan je, napipava naboran podbradak, pa obraz, nije se brijao bar četiri dana...

„Ne pipaj me, Džonatane...”

„Borivoje, dogovor sa Tarembuhom je da mi budeš pri ruci...”

„Ali, ne bukvalno...”

Informacioni blok ponovo slaže, Borivoje blokira...

„Čekaj, Borivoje... Mi treba da utvrdimo da li je sa ove strane bezbedno, da bi nam doturili ‘Zrno’ na ovu stranu... pa da ti... Zašto me ometaš?”

„Nismo utvrdili da li je bezbedno...”

„Kako da utvrdimo ako ti stavljaš daske...”

„Da ne tresneš...”

„Obezbeđuješ vazduh za disanje...”

„Da se ne ugušiš...”

„Nećeš da uneseš malo sve...”

Ovoga puta se šaka zalepi za Pardonova usta kao šamarčina.

„Ne pominji mi...”

„Kakve to veze ima sa ‘Zrnom’? Ono je sa druge strane. Tek treba da javimo...”

„Nervozan sam...”

Senke polako izlaze iz zatamnjenja, Pardon sad oseća navez i ogradu na leđima, crno i malo manje crno se razdvaju po ivicama rukava koji sigurno ima neku boju, kontrasti se povlače ka licu koje je video samo na ekranu, lice starca koji je trista pedeset godina proveo zazidan u svoj deo virtuelnog sveta ispravljajući rukopise, koga su prepoznali kao nosioca matričnog bita za dekompresiju „Zrna” i izvukli ga uz obećanje da će mu dati telo i bezbedno mesto za miran život. *Koj’ će mu kurac takvo telo i takav život, a može da stvara svetove i bez njih?*

„To nije bilo pristojno...”

„Znaš šta mislim?”

„Znam. A mogao bih i ja da pomislim... *Kog vruga traži ovaj glupi novinar, koji nije... koji nije... koji nije ni pomislio šta ga čeka sa ove strane...*”

„Eh, oštro si mi odbrusio...”, Pardon ne uspeva da zaustavi cerenje.

„Nikad mi nije išlo da budem prost...”

Pardon oseća kako pritisak popušta. Borivoje je ustao sa poda i zagledan je preko ograde u daljinu. Slika dobija i plave tonove. Uskače u starčev pogled i vidi pučinu u daljini. Uspravlja se i ima osećaj da nešto titra duboko dole. *Oh, napravio je i more*, misli.

„Dobro, Borivoje, kako ćemo otkriti da ovde ima nečega?“

„Tebi nisu rekli...?“

„Rekli su da ćeš ti znati...“

„Ne bi ti se dopalo...“

„Šta se meni ne bi dopalo...?“

„Kako bih ja... mogao da saznam...“

„Kako...?“

„Pa, da sve isključim...“

„Nestao bi brod...?“

„I vazduh... Mislim... sve što uključuje... ono što ti zoveš... život...“

„Ja bih...?“

„Puk'o... ako nema ničega...“

„Jebote, pa oni su ljudi...!“

„A ti si blesav što si pristao. Meni je svejedno...“

„Pa...“

„Mogao bih ja to... jako kratko... tek da te žacne... par milisekundi, na primer...“

„A, jel' može u nanosekundama...?“

Pardon je imao na umu duže pregovaranje, ali nešto trepnu, jedna suza mu prсну iz oka i... on je obrisao rukom.

„Prazno... Nema ničega...“, ogłosi se Borivoje.

„Čega nema...?“

„Proverio sam... Ta suza... koju si obrisao...“

„Isključio si, a da se nismo dogovorili...?“

„Dvesta pedeset nanosekundi. Već si počeo da bubriš... i curiš...“

Pardon se nadao da Borivoje ne vidi kako dodiruje pantalone. Požurio je i da se oglasi:

„Jel’ sad mogu da pošaljem poruku?“

„Možeš... ali...“ Poruka se formatirala i otišla. Nestrpljiva do bola. „Mogao si da pitaš šta će biti posle...“

„Mogu i sad da pitam. Dok oni proture ‘Zrno’. Nemaš pojma koliko sam kinti zaradio sa ovom porukom. A, tek posle...“

„Nisam siguran u to posle... Ni kako ćeš da naplatiš...“

Pardonu počeo da se po glavi vrzma neodređena sumnja.

„Kako to misliš?“

„Oni ne znaju, a mene niko nije pitao.“

„Zar ne treba da otpakuješ bit ‘Zrna’, da iz njega izvučeš ceo novi svet? Da otvoriš nove prostore sa nedirnutim prirodnim bogatstvima koja bi nam dala novu životnu energiju?“

„Pa, da. Ali... svaki put kad se novi svemir otvori... stari se isključuje...“

Oplata broda omekša, iskrivi, kao da neko gura prst kroz nju, a onda, nešto kvrcnu i sve ponovo bi drvo. Sa njihove strane, u visini grudi, lebdela je pločica i Pardon se zapita: *Zašto su je nazvali ‘Zrno’?*

„Jer je toliko dovoljno za zrno života...“

„A, šta će biti sa nama?“

„Mislim da će nam biti... vrlo komotno...“, nasmeši se Borivoje.

„Onda, daj malo to osvetli...“

Lebdeći čip se sjuri u Borivojeve grudi...

I bi svetlo.

13 — Đavolji mozaik

Njihova teritorija, ili preciznije njihov intergalaktički brod— njihova pravila. Predstavnik Đavola uručio je ugovor mom izaslaniku sa ironičnim smeškom na licu. Ugovor je imao za mene ponižavajuće odredbe— uključujući i predavanje moje besmrtno duše, kapaciteta i znanja mog uma. Takođe i prepuštanje mesta u Vrhovnom savetu Svetlosti predstavniku Đavola, uz zamenu za sprečavanje uništenja mog omiljenog mozaika.

Moja vrsta ne poseduje fizički oblik— barem ne u onakvom smislu kakvom većina stanovnika Univerzuma doživljava fizičko. Valjda zato toliko žudimo za fizičkim. Moja strast su mozaici. Bogatstvo boja i oblika, uklapanje najsitnijih delića u savršenu celinu.

Znam, pitaćete se zašto sam se uopšte petljao sa Đavolima, kada su širom Univerzuma poznati po svojoj lukavosti. Ali nema boljih graditelja od njih. Napravili su mnogo toga izuzetnog, ali Mozaik je sve nadmašio. Dobio sam ga na poklon pre nekoliko milijardi godina.

Koliko je samo truda trebalo uložiti za njegovo stvaranje, koliko beskrajnog strpljenja, materijala sa svih strana svemira! Željezo, silicij, sumpor, magma! Trebalo je dopremiti titansko kamenje sa Ruba Univerzuma na Gradilište, milionima godina raditi dok se svi delići nisu uklopili u celinu koju su činile veličanstvene tektonske ploče. Sa Harmoničnih Planeta doneli su sastojke koji su surim kontinentalnim pločama darovali boje, zvukove i mirise. Iz dubina Vodene Planete uzeli su Klice Života, koje su sa ljubavlju i požrtvovanjem odgajili u okeanskim dubinama Mozaika.

Ono što me je posebno oduševilo , je da su Đavoli načinili Mozaik tako da se on neprestano menjao. Sve je bilo podložno kretanju i promeni— ploče, vrste, boje, oblici. Mozaik ni u jednoj sekundi nije bio isti. Niži oblici postojanja nisu primećivali promene, ali unutrašnjem oku Svetlosti one nisu mogle promaći.

U svojoj gordosti, plovio sam dubokim svemirom, hvatajući umom slike Mozaika, i uživajući u njegovoj savršenosti. Svet mozaika je povremeno osećao moje prisustvo, hvatao odsjaj više duhovne sile, ali njihovi umovi bili su previše ograničeni da je(me) pojme. Ostajala bi im samo čežnja, koja bi ubrzo bledela i nestajala. Ipak su bili kreacija Đavola, suštinski vezani za fizičko, a ne za duhovno.

Kasno sam shvatio šta su uradili. Negativnim promenama nisam odmah dao na značaju. Mislio sam da je reč o uobičajenim menama u tkanju Mozaika, kakvih sam se nagledao tokom milijardi godina. Ni silni zemljotresi, vulkanske erupcije, suše i poplave, otapanje ledenih bregova, rupe u tkanju Mozaika kroz koje su pržili kosmički zraci, nisu upalili alarm u mom umu. Kada sam konačno shvatio, bilo je prekasno.

Morao sam znati da uživanje u Đavoljim delima ima svoju cenu. Dopustio sam da mi bezbrojni vekovi otupe um, a mozaik uđe u sve pore moga bića. Više nisam mogao ni sekunde bez Mozaika. Zanimario sam sve drugo, čak i obaveze u Vrhovnom savetu Svetlosti.

Đavolja dela nažalost, kao i sve ostalo što je fizičko, imaju svoj rok trajanja. Zaslepljen lepotom Mozaika, prekasno sam otkrio tektonsku bombu postavljenu u samom jezgru .Povezana sa Galak-

tičkim satom, vodila je neumitnom razaranju Mozaika. Čak ni jedan od Svetlosti više nije mogao da zaustavi mehanizam. Možete zamisliti moj bes! Uhvaćen na tako prizemnu, čak i ne previše maštovitu zamku... Nije ni čudo što se njihov predstavnik tako pogano smijuljio.

Samo jedna moja misao, samo jedno DA oblikovano u mom umu, i izaslanik će utisnuti moj pečat na Ugovor. Mozaik će sačuvati, ali ja više neću postojati. Neko drugi će uživati u lepotama Đavoljeg Mozaika.

Proćerdao sam milijarde godina. Još samo treptaj oka-odluku moram doneti.

Sve je nestalo u trenu. Eksploziju jedva da je iko u svemiru primetio, osim mene. Bolno sam osetio nestanak svega što se stvaralo milionima godina. Nije više bilo Himalaja, Nijagare, Stenovitih planina, kišnih šuma Amazonije, Tadž Mahala, tigrova i kitova, ni dvonožnih stvorenja koja su me pogrešno nazivala Bogom ili Stvoriteljem.

Iznenadeni ste ? Niste valjda stvarno očekivali da će jedna tako prizemna rasa, poput Đavola, poraziti biće starije od prostora i vremena, jednog od Svetlosti, uz pomoć jedne igračke, izuzetno lepe, ali ipak samo igračke.

Kao što je moj ne-oblik beskonačan, tako i sećanja beskonačno teku kroz moj um. Nakon toliko milijardi godina, svaki delić mozaika, svaki kamen, vrsta, boja i oblik, svaka kretnja i promena, ostali su trajno zapisani u mom biću.

Đavoli su najbolji Graditelji, ali nisu jedini u Univerzumu. Pronašao sam jednu lepu zvezdu, gotovo identičnu Suncu. Razgo-

varao sam i sa ostalima iz Saveta. Na početku su se bunili, jer će troškovi biti veliki, ali na kraju su ipak popustili.

Stvorićemo novi Mozaik. Biće identičan starom.

Jedino ti dvonošci... još uvek nisam načisto šta s njima.

Sećanje na Đavole kao da je trajno utisnuto u njih. Kao da su potpuno upili u sebe srž i suštinu svojih graditelja.

Nisam siguran zaslužuju li mesto u novom Mozaiku.

Razmisliću, neću žuriti sa odlukom. Uostalom, imam puno vremena za razmišljanje, zar ne ?

Milijarde i milijarde godina.

Velimir Živojinović, novinar Kurira, dosađivao se na putu za stanicu Klavijus. Glodur ga je ponovo slao na besmisleni zadatak, da istražuje dojave svoje cenjene publike, a kao što znate, ti pacijenti lažu k'o psi, i ovaj monolit na Mesecu biće samo traćenje vremena. Dok je sedeo vezan za svoju stolicu, sprečavajući da ga sila bestežinskog stanja zalepi za plafon, setio se prvog bolesnika koji ga je davno pozvao na demonstraciju svog izuma – bicikla na gravitacioni pogon.

Velimir je znao da je sve to budalaština, ali zbog pretnje cenjenog čitaoca da će se skinuti go u Knez Mihailovoj u petak večer, Glodur mu je odredio da radi prekovremeno. Možda skoči s mosta, ponadao se. Sada je, na putu za Klavijus, u ustima imao isti smrdljivi ukus krede, kojom je pronalazačka zamlata nacrtala svoj projekat na pločniku ispred SANU-a. Sećao se, o kako se sećao reći tog čudnog idiota, koji je imao mali komad cigle zalepljen žvakom gumom za njegovu obrijanu glavu, objašnjavajući da je to jedini način da se ljudi zaštite od otmice vanzemaljaca i čitanja misli.

„Važno je da to učiniš sa Čunga-lungom, nipošto Orbitom, jer nema šećera“, govorio je čovečuljak sa pločicom na glavi, dodajući da je veoma dobar šarmer, ali loš zavodnik. „I nipošto nemoj da koristiš šareni toalet papir, posebno izbegavaj crvenkaste nijanse, jer će to biti pogubno za tebe“, objašnjavao je čovek snažnog pogleda, kojem je Čunga-lunga počela da se odlepljuje od temena.